

Εὐρυδίκη καὶ ὁ Θωμᾶς γονυπετεῖς ἐτοποθετοῦντο εἰς τὸ ἕτερον κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ κ. Πολυχρόνης.

— Εἴσθε ἐτοιμοί ; ἐφώνησεν ἐκεῖθεν ὁ σοφὸς σύζυγος καὶ διδάσκαλος.

— Ναί ! ἀπεκρίθη ἡ Εὐρυδίκη. Ἐμπρός ! καὶ κύψασα παρὰ τὸν Θωμᾶν, ἑξαλλος καὶ ἀσθμαίνουσα ἐκ τῆς ἀρχαιολογικῆς μέθης, περιέβαλε κατὰ λᾶθος εἰς τοὺς σπαργῶντας βραχιονάς της τὸν νεαρὸν μαθητὴν. Καὶ ἤχηρὸν φίλημα. . . .

— Τί κάμνετε, κυρία Εὐρυδίκη ; ἐτόλμησεν ἐκπληκτος νὰ κραυγᾷ ὁ Θωμᾶς. Ἄν σᾶς εἶδεν ὁ κ. Πολυχρόνης, ἀλλοίμονον !

Ἀληθῶς δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ διδάσκαλος εἶχεν ἤδη ἐγερεθῆ καὶ ἤρχετο δρομαῖος πρὸς αὐτούς.

— Αἶ ! με εἶδατε ; τοὺς ἠρώτησεν.

— Ἡμεῖς ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Εὐρυδίκη. Σεῖς μᾶς εἶδατε διόλου ;

— Τί κουτοί ! τί κουτοί ! πῶς νὰ σᾶς ἰδῶ ; Καὶ αἱ καμπύλαι ; Δὲν ἐννοήσατε λοιπὸν ἀκόμη ὅτι ἐκ τῆς καμπυλότητος τῶν γραμμῶν δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο ; . . .

(Συγρ. 1890)

Αἰσιωπος

Ἡ κυρία Κουτεντιάδου δὲν δεικνύει ἀρκετὴν στοργὴν εἰς ἐν τῶν τέκνων της, ὅσην εἰς τὰ ἄλλα τρεῖς.

— Μὰ διατί τάχα ; ἐρωτᾷ εἰς φίλος τὸν σύζυγόν της κ. Κουτεντιάδην.

— ὦχ, ἀδελφέ ! φαντασίαις γυναικειαῖς ! . . . Νά ! τῆς πέρασε ἡ ἰδέα πῶς τὸ παιδί τάχα αὐτὸ δὲν εἶνε ἴδιό μου ! . . .

..

Εἰς τὸν Ἀγαθόπουλον συνιστῶσι τὸν κύριον Ζ΄

— ὦ, χαίρω πολὺ ποῦ σᾶς ἐγνώρισα, Κύριε Ἀγαθόπουλε... Καὶ ἐκεῖνος :

— Ἄ ! μπᾶ ! . . . τίποτε ! . . .